

TUNA KİREMITÇİ

3

Bir
Başkomiser
Perihan Uygur
Polisiyesi

—
Polisiye
Gerilim
—

KUMARBAZ

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Başkomiser Perihan Uygur serisi

Mezun Cinayetleri (#1)

Perinin Ölümü (#2)

Tehlikeli Şarkılar (#3)

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

KUMARBAZ

Yazan: Tuna Kiremitçi

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mayıs 2025 / ISBN 978-625-5941-67-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kumarbaz

Bir Başkomiser Perihan Uygur Polisiyesi

Tuna Kiremitçi

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bu romanda yer alan tüm kişi, yer ve kurumlar hayal ürünüdür, Başkomiser Perihan Uygur hariç. Kendisi zihnimde o kadar uzun süredir yaşıyor ki gerçekliğine artık ikna oldum.

T.K.

“Tek sıkımlık kurşunum vardı, farkındaydım.”

Kumrbaz, Fyodor M. Dostoyevski,
çev: Hazal Ungan

“Keşke anlattıklarım yalan olsa.”

“Köleler ve Kilitler”, İrfan Alış

Olay Yeri İnceleme ekibi kapının eşiğindeki kızı fark etti.

Gözlerini cesede dikmiş, heykel gibi duruyordu.

Yirmilerinin başlarındaydı. Kalın çerçeveli gözlükleri, irice bir burnu vardı. Zayıf da sayılmazdı, kilolu da. Siyah kıvrıkcık saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Gri paltosunun altına yeşil yünden, boğazlı kazak giymişti. Mavi kot pantolon ve kahverengi dağcı botları. Sağ omuzunda bordo rengi, kenarları püsküllü bir çanta. Kan içinde yatan adama gözünü kırpmadan, dirilmesini bekler gibi bakıyordu.

1993 kışının en beyaz gecesiydi. Üç gündür yağan kar kim bilir neleri saklamak istiyordu.

Olay yeri Pendik'teki iki apartmanın arasına sıkışmış müştemillattı. Tek oda, mutfak tezgâhı ve eroinmanların bile girmeden önce iki kez düşüneceği bir tuvalet. Kırık dökük bir iki eşya, tavandan sarkıp beyaz ışıyla odaya kasvet saçan ampul, rutubetten sararmış duvarlar, geniz yakan küf, bulaşık ve ceset kokusu.

Etrafı inceleyen üç memur göz göze geldi. Kimdi bu kız? Ne işi vardı cinayet mahallinde?

"Hanımefendi, dışarı lütfen..." dedi Olay Yeri İnceleme amiri. "Burada duramazsınız."

Genç kız hipnozdaymış gibi baktı adama. Aynı sessizlik ve iri iri açılmış gözlerle.

Sonra elini hızla çantasına soktu, bir şey aramaya başladı. Çabalarken paltosunun etekleri açılınca polisler kızın belindeki silahı fark etti. Hepsinin kasları hızla yay gibi gerildi. Nabızları hızlandı, kulakları kendi kanlarının uğultusuyla doldu. Daha geçen hafta

intihar bombacısı bir genç kadın Emniyet Genel Müdürlüğü'nün önünde yakalanmıştı. Gözleriyle anlaşılarak müdahaleye hazırlandılar.

Onlar harekete geçmeden kız aradığını buldu ve çıkarıp gösterdi. Bu bir polis kimliği idi. Cinayet Büro Amirliği.

Derin bir nefes aldı Olay Yeri İnceleme amiri. İki adım yaklaşp önce kıza, sonra kimliğe, sonra tekrar kızın yüzüne öfkeyle baktı.

“Baştan söylesene kardeşim! Ne bilelim polis olduğunu?”

“Gafur Başkomiserim’le geldik. Burada durmamı söyledi.”

“Yeni komiser yardımcısı sen misin?”

“Evet.”

Kız başka şey söylemeden tekrar cesede çevirdi bakışlarını. Yediği fırçaya gücenmediği belliydi. Umursamışa bile benzemiyordu. Sinestezik algıları daha önemli şeylere odaklanmıştı. Kendi kanıyla ıslanmış halıda cansız yatan adamın tavana dikilmiş mavi gözlerinin sesini duymak gibi.

“Nerede Gafur Abi?”

“Dışarıda. Savcıyla konuşuyor.”

“Hilmi?”

“Hilmi Komiserim de yanlarında.”

“Eyvallah. Şimdi galoş giy. Olay yerindesin.”

Kız başını uslu uslu salladı. Cebinden çıkardığı mavi naylon galoşları önce sağ, sonra da sol ayağına geçirdi. Bunu yaparken odadaki eşyaya dokunmamaya gösterdiği gayret amirin gözünden kaçmadı.

“İlk cinayetin mi?”

“Evet amirim.”

“Ne kadar oldu başlayalı?”

“İki hafta.”

“Hayırlı olsun, ne diyeyim...” diyerek bu sefer gülümsedi adam. Acı bir gülümseyişti, birden kız için üzülmüştü sanki.

Başındaki beyaz bone ve maskesi yüzünden amirin yaşı anlaşılmıyordu ama bıkkın vücut diliyle sigaralı sesi ele veriyordu hayatta çok fazla kötülüğe tanık olduğunu. Eliyle cesedi gösterdi.

“Ne diyorsun bu işe?”

Kız çantasından küçük bir bloknot çıkarıp ilk sayfaya mavi tükenmezkalemle yazdıklarına baktı. Kargacık burgacıktı yazısı. Okurken sesi sokaktan gelen telsiz cızırtılarına karıştı.

"Haris Muharemoviç. Yirmi sekiz yaşında. Yugoslavya vatan-daşı. Saraybosnalı. İç savaş başladıktan sonra İstanbul'a gelmiş. Pendik'teki bir tekstil atölyesinde kaçak işçi. Herhangi bir kaydı yok ama söylenenlere göre burada Ragıp adında bir şahısla yaşıyor. Ragıp Siirtli. Otuz yaşında. Üçüncü ligde futbol oynamış. Yakın geçmişte bir dizi suça karışmış. Darp, araba teybi hırsızlığı ve Bosna için toplanan yardım paralarını zimmetine geçirmek gibi. Son dört gündür Ragıp'ı gören yok."

Olay Yeri İnceleme amirinin naylon boneyle maske arasındaki gözleri artık hayretle bakıyordu.

"Ne ara öğrendin bu kadar şeyi?"

"Önce apartmanı, sonra da mahalleyi dolaştım. Komşuları sorguladım. Bakkalın telefonundan merkezi arayıp birkaç dosyayı kontrol ettirdim."

"Kaç kişiyle görüştün?"

"Yedi..." dedi bu sefer deftere bakmadan.

"Hepsi de konuştu, öyle mi?"

"Yarım saatimi aldı... Burası Boşnak semti. Savaştan beri gelenlere özellikle dikkat ediyorlar. Bosna için yardım parası topladığını söyleyen dolandırıcılara karşı hassaslar. Bu Ragıp da o çeşit bir dolandırıcı işte. Gafur Başkomiserim daha iyi bilir ama belki de şahıs ev arkadaşı Haris'i bu işe alet etmek istedi. O kendi soydaşlarını dolandırma işine karşı çıkınca da anlaşmazlık doğdu. Sonu cinayete vardı."

"Adın neydi senin?" diye sordu adam. Kızın az önce gösterdiği kimliğe lütfedip dikkatli bakmamıştı.

"Perihan."

"Sahiden cinayet polisi mi olacaksın Perihan?"

"Kısmetse."

"Neden?"

"Polisliği seviyorum."

"Cesetleri de sevecek misin?"

“Bakacağız. Siz bir şey bulabildiniz mi?”

“Parmak izi çok. Suç aletiyse maalesef yok. Profesyonel işine benzemiyor. İllaki bir şey çıkar mutfakta falan. Maktulü kesici cisimle parçalamışlar. Kapıda ve pencerelerde zorlama izi yok. Gerisini raporda okursun. Bu arada, okulda öğrendiklerini unut. Senin asıl tahsilin bu gece başladı.”

“Kızı korkutma Rıdvan.”

Sesin geldiği tarafa döndüklerinde, Başkomiser Gafur’u gördüler. Kapıda duruyordu, bir ağacın gölgesi gibi.

Gri paltosu omuzlarındaydı. Kar taneleri parlıyordu saçlarında. Dudaklarının arasında külü uzamış Tekel 2000 sigarası. İriyarı, pehlivan gibi bir adam. Ellilerinin ortasında olmasına rağmen ağarmış gür saçları, uçları nikotinden sararmış beyaz bıyıkları ve yüzündeki derin, meçhul bir diyarın haritasını ele veren çizgilerle daha yaşlı gösteriyordu. Balıksırtı desenli kahverengi ceketiyle aynı renk kravat takmış, sağ üst cebine de mavi mendil kondurmuştu. Ucu görünecek şekilde.

“Kızın daha ilk dosyası. Zamanla öğrenir işin adabını.”

“Ne diyelim abi, hayırlı olsun.”

“Gençleri yetiştireceğiz ki ileride teşkilat sahipsiz kalmasın. Öyle mi kara kız?”

“İnşallah başkomiserim...” dedi Perihan.

Adıyamanlıydı Gafur Başkomiser. Doğup büyüdüğü toprakların şivesiyle ağır ağır konuşur, kurtlar kadar hızlı düşünürdü. Her haliyle eski modaydı. Yetmişli yılların Sansaryan Han’ındaki cinayet masasından ışınlanmış gibi. Bu, suçluların yakasına doksanlı yıllarda da yapışmasına engel değildi. En azından nefes aldığı sürece.

Hakkında genç polislerin bazen hürmet, bazen de korkuyla anlattığı, kendisininse bahsetmekten hiç hoşlanmadığı ve yanında bahsetmeye kalkanı pişman ettiği efsaneler vardı. Biraz daha makul olsa Emniyet müdürü makamını çoktan hak ettiğine inanılırdı ama bu da onun umurunda değil gibiydi. Sağı solu belli olmadığından ekibine hiçbir çaylağın girmek istemeyeceği türden bir amir. Yeni mezun komiser yardımcısı kızı kanatlarının altına almış olmasının şaşkınlığını bu yüzden kimse atlatamamıştı.

Kadından cinayet polisi mi olurdu?

Asayiş Şube koridorlarındaki fısıltılar, bunun altı yıl önce kaybettiği kızıyla ilgili olduğunu söylüyordu.

Öldüğünde Perihan'la aynı yaşıydı Ece. Nişanlısıyla Edirne'ye giderken, direksiyonda uyuyakalan bir Rumen kamyoncunun kurbanı olmuştu. Hukuk fakültesini yeni bitirmişti. Babasının kahramanı, rahmetli annesinin yadigârı, parlak bir savcı adayıydı. Yaşasalar nişanlısı da hâkim olacak, kötülere adaletin kılıcını beraber sallayacaklardı. Gafur o gün çökmüş, ruhundan geriye eser kalmamıştı. Karadeniz'deki bir yayla evinde gece gündüz içip vicdanını jiletleyerek geçirdiği aylardan sonra bir sabah geri dönmüştü. Tutunabileceği tek dal olan işine saplantılı bir şekilde sarılmak üzere.

Perihan'da kızını hatırlatan bir şeyler görüyordu. Ortada fiziksel bir benzerlik yoktu ama acılı bir babaya neyin teselli olacağını kim bilebilirdi? Belki zekâsı Ece'yi andırıyordu. Belki de pervasızlığı ya da daha şimdiden kendini ele veren sezgileri.

Kim bilebilirdi? Ayrıca kimin umurundaydı?

"Hem ayıp ediyorsun Gafur abi, niye korkutayım kızı?" dedi Olay Yeri İnceleme amiri. "Tespit ettiklerimizi anlattım. İstersen sana da anlatayım."

"Siktir et şimdi..." dedi başkomiser, sigarasının külünü olay yerinin ortasına silkerek. "Sabah okurum raporunu. Fakat anlamadığım bir şey var. Bu ceset buraya nasıl gelmiş?"

"Nasıl mı gelmiş?"

"Bir acayıplik var. Burada öldürülmemiş."

"Boğuşma izi yok diye mi?"

"Hem o hem de bak ellerinde savunma yarası da yok."

"Haklısın. Yok."

"Hiç mi direnmemiş bu adam o kadar bıçak girer çıkarken? Yara ağızlarının bu kadar muntazam olması da garip. Bence bıçaklandığında zaten ölüydü. Toksikolojide zehir çıkarsa şaşırma."

"Bir an önce yapılsın o zaman otopsi..." diyen sesi duyuldu savcının.

Şimdi kapıda duran oydu. Kel kafasındaki karları silkeliyordu. Gafur'la aynı yaşlarda, ince bıyıklı, şişman bir adamdı. Lacivert ta-

kım elbiseyle üzerine dar gelen siyah, fermuarlı bir kaban giymişti. Kalıbından beklenmeyecek kadar inceydi sesi.

“Sen bu işi rahat halledersin Gafur.”

“Kısmet.”

“Hiç şüphem yok. Yeter ki ortalığı fazla karıştırma.”

“Karıştırma derken?”

“Bosna meselesi bu ara hassas biliyorsun. Kimseyi itip kakma. Geçen seferki gibi mahalleli bizden şikâyetçi olmasın.”

Gafur Başkomiser yavaşça döndü, cesetle odadaki kırk sekiz ekran tüplü televizyonun arasında dikilen Perihan’a baktı.

“Ne dersin kara kız? Halleder miyiz?”

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Başkomiser Perihan Uygur bir uçakta olduğuna inanmadı.

Uçmaktan onun kadar korkan birini bu koltuğa bağlamayı kim başarmış olabilirdi? Nasıl razı olmuştu? Gafur Başkomiser neredeydi?

Nerede olsun, ahiretteydi Gafur Başkomiser. Yirmi küsur yıldır. Perihan cenazeye katılmış altı kişiden biriydi. Aklını toparlayamadan uçak sarsılmaya başladı. Tepedeki kıyamet alameti ışıklar emniyet kemerini takmasını söyleyerek yandı. Uzun boylu hostes iki yandaki koltuklara tutunarak, riyakâr bir tebessümle geçti koridordan. Perihan ortadaki koltukta oturuyordu. Koridor tarafındaki komşusu, tabletine gömülmüş Hintli bir oğlandı.

Sonra pencere kenarındaki koltukta uyuyan Cumhuriyet Savcısı Yelda Kansu'yu fark etti. Kadınla havaalanında tanışmışlardı.

Demek ki rüya görmüştü.

Rüyasına Gafur Başkomiser yıllardır ilk kez giriyordu. Pendik'teki o cinayet mahallini kokularına kadar hatırlayabildiğine şaşırdı. Otuz yıl geçmişti. Uçak korkusu yüzünden sakinleştirici aldığını da hatırlayınca, zihninin neden o halde olduğunu anladı. Beyni sanki kafatasını dolduran jölemsi bir sıvıda yüzüyordu. Susamıştı. Doğrulup bakındı ama tek bir uçuş görevlisi göremedi. Bir türbülans daha başlayınca içinden küfrederek tekrar gömüldü koltuğa.

Sola doğru eğildi, pencereden baktı. Durum beklediğinden de kötüydü. Uçsuz bucaksız, maviden siyaha uzanan renk paletiyle deniz. Ucu görünmeyen, dalgalı bir çöl. Düşen uçaktan sağ kurtulmayı başaranları parçalamaya hazır köpekbalıkları. Marmara'ya

göre fazla büyüktü. Karadeniz'e göre fazla mavi. Zihnindeki sis dağılmak bilmiyordu.

Keşke o hapı içmeseydi.

İhtiyar bu irtifada rüyasına girerek ne demek istemişti? Onun tanıdığı Gafur Başkomiser hiçbir şeyi boşuna yapmazdı.

Yanıt bulamayınca belleğine saldırmaya karar verdi.

Sakinleştirici hapın ördüğü yapışkan burçlarda gedik açmayı birkaç denemeden sonra başardı. Hürriyetine kavuşan belleğin ilk söylediği, Akdeniz üzerinde uçtukları oldu. Biraz daha zorlayınca Kıbrıs'a gittiklerini de itiraf etti. Kendi kendini sorgulayarak geçirdiği beş dakikanın sonunda manzara aydınlanmaya başladı.

Girne'de işlenen bir cinayetten dolayı bu uçaktaydı. Maktul eski bir TBMM vekili olduğundan, Girne Polis Müdürlüğü konuyu fazla ciddiye alıp Ankara'dan destek talep etmişti. Yapılan anlaşma gereği soruşturmayı Kuzey Kıbrıs polisi refakatinde üstlenecekti.

Asayiş Şube Müdürü Hilmi Kuzu emretmiş, Perihan'ın "O zaman niye Ankara'dan bir başkomiser gitmiyor?" sorusuna yanıt bile vermemişti. Eski dost Hilmi yaşlandıkça iyice huysuzlaşıyordu; onunla artık makam odasında çay içip sohbet etmek mümkün değildi. İlişkileri epeydir hiyerarşiden ibaretti. Belki de huysuzlaşan Perihan'dı ama farkında değildi; Hilmi'yle aynı yaşlardaydılar. Âşık Veysel'in uğruna türkü yaktığı uzun ince yolda değişen zamana ayak uydurmak gitgide zorlaşıyordu.

Kahveye de ihtiyacı vardı, kötü uçak kahvesine bile. Hostesler ortadan kaybolmuştu. Neredeydi bu insanlar? Gizlice el ele tutuşup arka kapıdan paraşütle mi atlamışlardı?

İşe odaklanmayı denedi: Dosyayı Girne Emniyeti'nden Murat Ataman adındaki başmüfettiş üstlenmişti. Olay yerine ilk giden, Adli Tıp uzmanıyla konuşan ve belgeleri hazırlayan oydu. İş kitabına göre yapmıştı. Maktul Girne'deki Aramis Luxury Hotel'de, 4003 numaralı odada kalmıştı. Kıbrıslı başmüfettişin yazdığına göre seksen yedi yaşındaki Sadık Alpsoykan otelin kumarhanesinin müdavimiydi.

Kurban yetmişli yılların namılı zenginlerindendi. Gazete patronluğu, armatörlük, müteahhitlik, gece kulübü işletmeciliği yapmış, bir ara milletvekili olmuştu. Zenginliği aileden geliyordu. Babası Muzaffer Alpsoykan MTA'nın yeni kurulduğu yıllarda madencilik yaparak bulmuştu parayı. Dosyaya göre Sadık Alpsoykan seksen yedi yaşından beklenmeyecek bir enerjiyle her ay Kıbrıs'a uçup kumar oynuyordu. Ölüm sebebi silahla yaralanma olarak rapor edilmişti. Yaşlılara saygı duymayan bir kurşun adamı kalbinden vurmuştu. Tuhaflıksa cesedin yıllardır kapalı olan Mare Bianco adlı bir başka otelde bulunmuş olmasıydı. İhbarı metruk binada barınan ve adının Ali Akbar olduğunu söyleyen evsiz yapmıştı.

Son demini yaşayan bir insanı kim, neden öldürmek istesindi? Adamı kaçırıp Mare Bianco denen harabeye mi götürmüşlerdi? Cinayet başka yerde işlendikten sonra oraya mı bırakılmıştı? Dört tarafı denizle çevrili bir kara parçasında cesetten kurtulmanın en iyi yolu bu muydu?

Aklına üşüşen soruları erteledi Perihan. Varsayım yapmak için henüz erkendi. Önce resmin tamamını görmeye çalışmalıydı; tabii böyle bir şey mümkünse eğer. İkinci muamma, ihtiyarın bakıcısı Yakup Obruk'un da aynı gece kaybolmasıydı. Kuzey Kıbrıs polisinin edindiği bilgiye göre Yakup sekiz yıldır Suadiye'deki dairede Sadık Alpsoykan'la yaşıyordu. Dosyadaki fotoğrafta otuzlu yaşlardaki dazlak, karga burunlu bir adamın kaygısız bakan gözleri vardı. Her ay ihtiyarla beraber Kıbrıs'a gidiyor, seksen yedi yıllık bir bedenin tek başına altından kalkamayacağı işleri hallediyordu. Görev tanımına Sadık Alpsoykan'ın günlük bakımı kadar kumarhane fişlerini saymak da dahildi. Cinayet gecesi sırta kadem basması, Yakup Obruk'u olağan şüpheli yapmıştı.

Ama bir terslik vardı.

Kumarhane demek bir sürü güvenlik kamerası demekti. Bu kadar sıkı izlenen bir yerde yaşlı bir adamla yardımcısını kaçırmak için doğaüstü güçler gerekirdi. Dosyada bu konuda bir şey yazmıyordu. Kıbrıs polisi kamera kayıtlarını izlememiş miydi?

Koridorun ucunda bir hostes göründü. Sarışın ve geniş omuzlu. Parmak uçlarında yükselmiş, dolaba bir şeyler yerleştiriyordu.

Perihan kadına el salladıysa da fark edilmeyi başaramadı. İşini bitiren hostes business class kısmını ayıran gri perdenin ardında kayboldu.

Huzursuzluğunun bir nedeni de Kıbrıs'a neden gittiğini hâlâ tam anlamamış olmasıydı.

"Hizmet Alımı Anlaşması..." demişti Asayiş Şube Müdürü Hilmi Kuzu.

KKTC'nin dara düştüğü durumlarda yardıma koşmak Türkiye'nin doğal görevidir. Sağlık Bakanlığı'nın tıbbi cihaz, Bayındırlık Bakanlığı'nın inşaat malzemesi desteği vermesi gibi, İçişleri ve Adalet Bakanlıkları da bazen Girne Polis Müdürlüğü'ne personel desteği veriyordu. Söz konusu personel bir şekilde Perihan ile yanında oturan savcı olmuştu. Pilotun anonsuna göre uçak adaya doğru inişe geçmişti bile.

Aylardan temmuz olması talihsizlikti. Daha önce Kıbrıs'a genç bir komiser yardımcısıyken, yine yaz ortasında gitmişti. Lefkoşa'da üç gün süren polis seminerine katılmış ve kliması bozuk misafirhane odasında bunalmıştı. İnsanın kumarbaz değilse Kıbrıs'a gitmesi kumarın ta kendisiydi.

"Hayırdır başkomiserim, uyuyamadınız mı?"

Ankaralı uyanmıştı. Dirilmiş insanların taze gözleriyle bakıyordu. Perihan'dan birkaç yaş genç duruyordu. Çene hizasında kesilmiş düz siyah saçlar, sivri çene, güzel bir yüz ve çekik gözler. Parmakları yüzüksüz, kısa tırnakları sütlü kahve rengine. Hafif makyajlı. Kadın siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle FBI ajanlarını andırıyordu. Havaalanında tanıştıkları için birbirleri hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

"Biraz kestirdim sayın savcım. Ama hiç kestirmesem daha iyiymiş. Kafam sepet gibi oldu."

Savcı esneyerek pencereden baktı. Perihan da aynı şeyi yapınca altlarında uzanan Girne sahilleriyle Beşparmak Dağları'nı gördü. Akdeniz'in en büyük üçüncü adasını, efsanelerle savaşların sahnesini, Shakespeare trajedisindeki Othello ve İago'nun eşlerini farklı nedenlerle öldürdükleri olay yerini.

Uçak inene kadar başka türbülans yaşanmadı. Cumhuriyet savcısı elini kaldırınca sarışın kabin görevlisi saatlerdir o anı bekliyormuş gibi beliriverdi koridorda. Tatlı tatlı gülümseyerek, hızlı adımlarla gelip kendisinden ne arzu edildiğini sordu. Savcı kahve ve su istedi, sonra Perihan'a baktı. "Siz de ister misiniz başkomiserim?"

"Evet..." dedi Perihan, hostese duyduğu öfkeyi belli etmemeye çalışarak. "Aynısından alayım."

Kahveyle suyun gelmesi dakika sürmedi. Demek ki göklerde böyle bir çekim yasası işliyordu. Uçan çelik yığını Perihan'ın kendisi hakkındaki olumsuz hislerine misilleme yapıyordu. Aynı kuş midesinde, evindeymiş gibi rahat davranan savcıya ayrıcalık göstermişti. Pilot uçaktaki kumarbazlara müjde verircesine neşeli bir sesle Ercan Havalimanı'na yakında inceklerini tekrarladı. Kıbrıs'ta hava güneşli ve otuz yedi dereceydi. Tekerlekler az sonra piste değecekti.

Yelda Kansu tabletini açıp şifreyi girdi, dosyanın sayfalarını parmağıyla sağa doğru kaydırmaya başladı. Üç sayfa sonra durdu, bu kez yüzünde ciddi bir ifadeyle baktı Perihan'a.

"Bizi havaalanında Emrah Özbil adında bir müfettiş karşılayacak. Girne Emniyeti'nden. Soruşturmadaki refakatçimiz."

Aynı bilgi Perihan'daki dosyada da yazıyordu. Bunu savcıya söylemeyi gereksiz buldu. Ankaralı savcılar iplerin kendi ellerinde olmasını ister, İstanbullu polislerle yetki karmaşası yaşamaktan hoşlanmazlardı. Yelda Kansu'nun dostane bir havası vardı ama Perihan bildiğinden yine de şaşacak değildi. Samimiyetin

dozunu, ilişkideki mesafeyi belirleme işini savcıya bırakmak en hayırlısıydı.

Bavulları beklerken, aynı şeyi yapan yaşlı bir şovmenle doksanlı yılların ünlü bir pop şarkıcısını gördüler. İkisi de sünnet çocukları misali şendi. Kahkahalar atarak şakalaşıyorlardı. Belli ki kumar tutkuları sayesinde canciğer olmuşlardı. Savcı telefonunu çıkarıp Müfettiş Emrah'ı aradı. Kıbrıslı polisten onları terminalin çıkışında aracıyla beklemesini istedi. Sakin ama kararlı bir emir verme tarzı vardı: Özgüvenli görünmeye ihtiyaç duymayacak kadar özgüvenli insanlar gibi.

Ercan Havalimanı'nın sensörlü kapıları iki yana açılınca Kıbrıs'ın temmuz sıcağı yüzlerine dev bir fön makinesinden gelircesine çarptı. Terminalin klima serinliğinin ardından bununla karşılaşmak elli üç yaşındaki Perihan'a tansiyonunun yükseldiğini hissettirdi. Göğsü sıkıştı, bir an bayılacağından korktu. Oysa kendini iklime hazırladığını sanıyordu. Gözlerinin önünde uçuşan beneklerin arasından uzun boylu bir karaltının onlara doğru koşar adım geldiğini gördü.

"Hoş geldiniz..." dedi karaltı elini uzatarak. "Ben Müfettiş Emrah Özbil. Girne Polis Müdürlüğü'nden."

Emrah adanın tatlı lehçesiyle konuşurken inci gibi dişlerini sergileyerek gülümsemişti. Avuçları sıcağa rağmen kuru ve yumuşaktı. Otuzlu yaşlarda, boyu bir doksan civarındaydı. Akdeniz güneşi beyaz gömleğin sardığı tenini mitolojik bir renge boyamıştı. Gamzeli çene, kayak pisti gibi düzgün burun. Yetmiyormuş gibi mavi gözlüydü ve yavru köpekler gibi bakıyordu. Cazibenin vücut bulmuş hali karşısında kendini ilk toparlayan Perihan oldu.

"Hoş bulduk, ben İstanbul Cinayet Büro'dan Başkomiser Perihan Uygur. Sayın savcım da Ankara'dan. Aracınız yakında mı?"

"Evet, hemen şurada..." dedi adam yolun karşı tarafındaki siyah Mercedes Vito'yu göstererek.

Bavulları kapıp yolun karşısına doğru yürümeye başladı. Savcı genç adamın kalçalarını bir süre dikkatle izledikten sonra Perihan'a bakıp sırtıttı. KKTC onları bandoyla karşılasa bu kadar etkileyici olmazdı. Karşıya geçtiklerinde Emrah ve emekli bok-

Eski TBMM vekili, bir zamanların ünlü iş insanlarından Sadık Alpsoykan her ay kumar oynamaya gittiği Kuzey Kıbrıs'ta ölü bulunur. KKTC'nin destek talebi üzerine, İstanbul'dan Başkomiser Perihan Uygur ile Ankara'dan Cumhuriyet Başsavcısı Yelda Kansu Girne'ye vakayı soruşturmaya gönderilirler. Diğer taraftan, İstanbul Tarlabası'nda işlenen bir cinayeti araştırma görevi Komiser Ayla ve Komiser Yardımcısı Hasret'e düşer.

Sadık Alpsoykan cinayetinin üstünün kapatılmaya çalışıldığını ve adadaki karmaşık güç ilişkilerini hisseden Başkomiser Perihan bu işin peşini bırakmamaya kararlıdır.

Başkomiser Perihan Uygur serisinin dördüncü kitabı *Kumarbaz* derinlikli karakterleriyle, Girne-İstanbul ekseninde sürükleyici ve heyecan dolu bir macera.

Tuna Kiremitçi 1973'te Eskişehir'de doğdu. İlk edebiyat ürünleri 1991'de *Varlık*'ta yayımlandı. İnsan ilişkileri üzerine, bazıları sinema ve tiyatroya uyarlanan, Fransızcadan Çinceye, Arapçadan İtalyancaya 17 dilde yayımlanan romanlar yazdı. Başkomiser Perihan Uygur polisiyeleri *Mezun Cinayetleri* 2021'de, *Perinin Ölümü* 2022'de, *Tehlikeli Şarkılar* 2023'te yayımlandı. Ulusal gazete ve dergilerde köşe yazarlığı yaptı. Aynı zamanda müzik çalışmalarıyla da tanınan Kiremitçi'nin besteleri kendisi dışında farklı sanatçılar tarafından da seslendirilmiştir.

Fotoğraf: Tayfun Çetinkaya

